ఓ అమ్మాయి తెలుసుకో!

అరిగే రామారావు

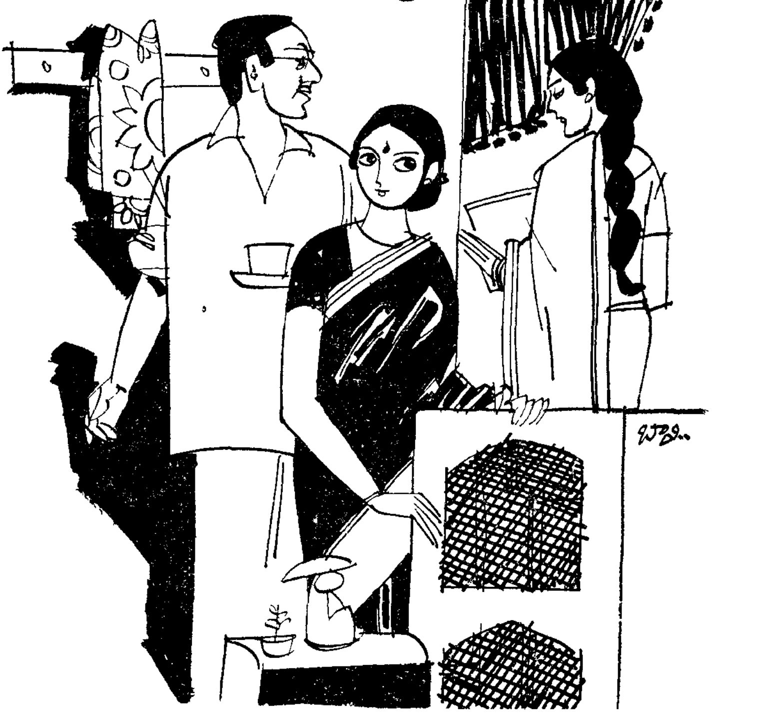

శైలజ సాయంత్రం కాలేజీనుండి యింటికి వచ్చేసరికి ఆమె తల్లి హాలులో కూర్చుని ఎవరో అమ్మలక్కలతో బాతాఖానీ కొట్టుతోంది. ఒకామె విప్పళ్ళబస్తాలాగా వుంది; మరొకామె గదకర్రకు పట్టుచీర కట్టబెట్టినట్లుగా వుంది. వీళ్ళను తనంతకు ముందెప్పుడూ చూడలేదు.

పుస్తకాలు పట్టుకుని లోపలికి వస్తోన్న తనను చూచి, "ఈ అమ్మాయి ఎవరండీ అనసూయమ్మగారూ ?" అని విప్పళ్ళబస్తా అడిగింది.

"మా అమ్మాయేనండీ ! కాలేజీలో బియ్యే చదువుతూంది." అంది. "శైలూ !" అని తనని పిలిచింది, తనని వాళ్ళకు పరిచయంజేయటానికి.

తనప్పటికి గదిలోపలి కెళ్ళిపోయింది– తల్లి పిలుపు వినిపించనట్లే !

పుస్తకాలు టేబిల్ మీద పడేసి తలుపు

వారగా నిలబడింది, దానికి వాళ్ళే మంటారో విందామని.

వాళ్ళు ఏమంటారో తనకు తెలుసు- "మీకింత పెద్దమ్మాయి వుందండీ?" అని.

ఇదే మాటను విని వినీ విసిగిపోయి వుంది తను.

తను అనుకున్నట్లే విప్పుళ్ళబస్తా మూతిమీద చెయ్యివేసుకుని మరీ అడిగింది ఆశ్చర్యంగా

"అయ్యో రామా, అలా ఆశ్చర్య పోతారేమిటండీ? అమ్మాయికంటే పెద్దవాడున్నాడు. కాకినాడలో బి. ఇ. ఫైనలియర్ చదువుతున్నాడు" — ఈ మాట తల్లి మామూలుగా చెప్పినా, ఏదో గర్వంగా చెప్పినట్లనిపించింది తనకు.

"ఏఁవిటీ, మీకు ఇంజనీరింగు చదువు తున్న అబ్బాయి కూడా వున్నాడా?" – ఈసారి గడకర్ర ఆశ్చర్యపోయింది.

"క్షమించండి అనసూయమ్మ గారూ! వీళ్ళు మీ సొంత పిల్లలేనా? అంటే మీది రెండో సమ్మంధం పెళ్ళా...నాకు తెలియక అడుగుతున్నా, మరేం అనుకోకండి!" అఁది విప్పుళ్ళబస్తా.

దానికి అనసూయమ్మ పకపకా నవ్వింది.

ఆ నవ్వులో కూడ తనకు తల్లి గర్వమే ప్రతిధ్వనించింది; వళ్ళు మండిపోయింది.

"తెలియనివాళ్ళు అందరూ అలాగే అనుకుంటారండీ! నా పిల్లలే..." అంది అలా నవ్వుతూనే.

"మిమ్మల్ని చూస్తే ఎవరూ అలా అనుకోరు సుమండీ!"

"ఏమనుకుంటారేఁవిటీ? ఈసారి నిజంగా కాస్త గర్వంతోనే అడిగింది.

"క్రొత్తగా పెళ్ళయి కాపురాని కొచ్చిన క్రొత్త కోడలేమో అను కుంటారు ఇంత పెద్ద పిల్లలున్నారంటే ఎవ్వరూ నమ్మరు!" పాపం విప్పుళ్ళ బస్తా సిన్సియర్‌గానే అంది

నిజానికి కూడ అనసూయమ్మ అలాగే కనిపిస్తుంది. నాల్గుపదులు దాట బోతున్నా ఇంకా పల్చగా, లేతగా, రెబ్బపాయిలాగా నాజూగ్గా కనిపిస్తుంది

"మీ అమ్మాయికి మీ పోలిక వచ్చి నట్లు లేదు. మీ అమ్మాయి అంటే ఎవ్వరూ నమ్మరు. పుస్తకాలు తీసికొని లోపలికి వస్తోంటే మీ బంధువులమ్మా యేమో అనుకున్నానండీ!"

"మా అమ్మాయికి వాళ్ళ నాన్న గారి పోలిక వచ్చింది. అబ్బాయిది నా పోలిక—"

ఇక తనక్కడ నిలబడలేక పోయింది. టవల్ భుజానేసుకుని విసురుగా బాత్‌రూంకేసి వెళ్ళిపోయింది.

ఖాళీ ప్లాస్టిక్ బకెట్‌లోకి పంపు లోంచి నీళ్ళు పడుతుంటే వచ్చే వింత శబ్దాన్ని వింటూ బొమ్మలాగా నిలబడి

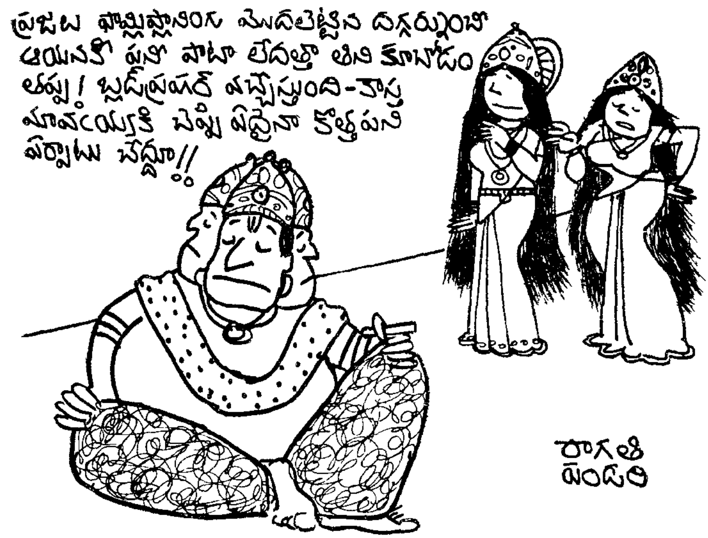

పోయింది శైలజ బొమ్మ మనస్సులో ఏవో దృశ్యాలు బొమ్మలు కట్టుతోన్నాయి; నీళ్ళ శబ్దంలోంచి అప్పుడప్పుడు విన్న ఏవేవో మాటలు "రింగ్" అవుతున్నాయి

"ఆడవాళ్ళంతా మన అనసూయమ్మను చూచి నేర్చుకోవాలి! చీర మాయనీయదు; జుట్టు చెరగనీయదు అవునే పిల్లా, వున్నంతలో శుభ్రంగా, పొందికగా వుండాలి!"—ఒక పేరంటంలో ఒక నిండుముత్తయిదు యిచ్చిన కాంప్లిమెంట్! అంతే అనసూయమ్మ ఎబ్బెట్టుగా అలంకరించుకుంటుందని కాదు "చక్కనమ్మ" మామూలుగా వున్నా అలంకరించుకున్నట్లే కనిపిస్తుంది.

"అనసూయమ్మా! ఏమిటే ఎప్పుడు చూచినా నీవు శోభనపు పెళ్ళికూతురు లాగా వుంటావు, నీ కూతురు చూడబోతే ముసలిదానిలాగా వుంటుంది—" —ఒక్క దగ్గరి చుట్టం ఒకప్పుడన్న మాట! (అవును, వుంటాను — ముసలమ్మలాగే వుంటాను! మధ్యలో వీళ్ళకేంటి బాధ! నా బదులూ తన బదులూ తనే తగుదునమ్మా అని పెళ్ళికూతురు లాగా ముస్తాబయి కూర్చుంటుందిగా? ఇంక తనెలా వుంటేనేం?)

"మీ పిల్లలెవరూ కనిపించరేమండీ? ఆడుకుంటాని కెళ్ళారా? ఈ అమ్మాయి ఎవరు? మీ ఆడబిడ్డా?" —ఈ వీధి లోకి క్రొత్తగా అద్దెకొచ్చిన తాసీల్దారు గారి భార్యామణి పేరంటానికి పిలవటాని కొచ్చి బొట్టుపెట్టుతూ అన్నమాట ఇది! (అవును, నేను ఈ అందాల

బొమ్మగారి ఆడబిడ్డను ! అసలు మాట్లాడితే ఈవిడగారి అత్తగార్ని ! మీకేంటి ! ... అందుకేగా ఈ బిడతో కలిసి ఈ పేరంటాళ్లకూ పెళ్ళిళ్ళకూ వెళ్ళటం మానుకున్నది !)

...బకెట్ నిండిపోయి నీళ్ళు పొర్లి పోతున్నాయి బొమ్మలోకి జీవం వచ్చింది; ఈ లోకంలోకి వచ్చింది. గాఢంగా నిట్టూర్చి స్నానానికి వుపక్రమించింది.

స్నానం పూర్తిచేసుకుని లోపలకి వచ్చేసరికి పిప్పళ్ళబస్తా, గడకర్రా వెళ్ళిపోయాయి.

తను ఏదో ఆలోచిస్తూ, అనాసక్తిగా, మనస్సెక్కడో పెట్టుకుని జడల్లుకుంటుండగా తల్లి వచ్చింది.

"ఏఁవిటా జడల్లుకోవటం శైలూ ! చక్కగా నేనేస్తా ఇలా రా ! కాలేజీలో బి.ఏ. చదువుకుంటున్న పిల్ల వుండే తీరు ఇదేనా ? యింటికి వాళ్లూ వీళ్లూ వస్తుంటారు కదా, కాస్త నీట్‌గా వుండక పోతే ఎట్లాగే తల్లి ? ఎంతసేపూ నీ చదువు ధ్యాసేనా ?" అంది.

"ఏం, నీ కూతురునని చెప్పుకోవటానికి నీకు తలవంపులుగా వుందా ?" ఉక్రోషంగా, దురుసుగా అని విసురుగా తన స్టడీ రూంలోకి వెళ్ళిపోయింది.

పావం, అనసూయమ్మ విస్తుపోయి చూస్తూండి పోయింది. ఈ పిల్లేంటో, ఈ పద్ధతి ఏంటో అర్థంకాకుండా వుందని దీర్ఘంగా నిట్టూర్చింది

—క్లాసు పుస్తకం తీసిందన్నమాటే గాని మనస్సు దానిమీదకు పోవటం లేదు. అమ్మమీద కసి. తనమీద తనకు కసి. అందరిమీదా కసి ... ఇదేంటి, తన కళ్ళు వూరికే చెమ్మగిల్లుతున్నాయి; ఎందుకో గుండెలు బరువెక్కుతోన్నాయి. కరువుదీరా ఏడిస్తే గాని ఈ బరువు తగ్గేటట్లు లేదు !

మనస్సు ఇలా బరువెక్కినప్పుడు ఆ వీధిలో వున్న ఆంజనేయస్వామి కోవిల కెళ్ళి కాసేపు కూర్చుంటే తేలికవుతుంది.

పుస్తకం ప్రక్కన పడేసి లేచింది.

తల్లికి చెప్పుదామని వంటింటి గుమ్మందాకా వెళ్ళింది. మళ్ళీ మనస్కరించలేదు. వెనక్కి వచ్చేసింది

గుళ్లో వున్న ఆ కాసేపు ఏదో శాంతి; గుండెలు నేదతీరినట్లుగా వుంటుంది.

ఇవ్వాళ తను ఈ కాసేపు శాంతికి కూడ నోచుకున్నట్లు లేదు. గుళ్లో గుమ్మడికాయంత బంగారంతో చేయించుకున్న నగలు దిగేసుకున్న ఒక కోమటామె కనిపించింది. ఆమె అప్పుడప్పుడు గుళ్లో తననీ, తల్లినీ చూస్తుంటుంది.

ఏదో పని వున్నదానిలాగా పలక

రించి, "మీ అక్కయ్య రాలేదే?" అని అడిగింది.

"ఆమె మా అక్కయ్య కాదు, మా చెల్లెలు!" అని పెడసరంగా అంది తను. ఆమె నోరెళ్లపెట్టుకుని చూస్తూండి పోయింది.

మరోక్షణం కూడ అక్కడ కూర్చో లేకపోయింది. లేచింది

దారిలో అరుణా వాళ్ళింటి ముందు కొచ్చేసరికి అప్రయత్నంగా తన కాళ్ళు ఆగిపోయాయి. అరుణ వారం పది రోజుల్నుంచి కాలేజీకి రావటం లేదు. 'జ్వరమండి' అని వాళ్ళ చెల్లెలు కరుణ చెప్పింది; ఒకసారి వచ్చి చూచి వెళ్ళ మని కబురు పంపింది. అరుణ తనకు ఆప్తమిత్రురాలు. స్కూలు నుంచి కలసి చదువుకున్నారు. అలాంటి అరుణతో రెండు నెలలుగా తాను మాట్లాడటం లేదు. ఆ రోజు అరుణ మామూలుగా ఏదో నోట్స్‌కోసం వచ్చింది. అప్పుడు అనసూయమ్మ ఏదో పెళ్ళికెళ్ళటానికి ముస్తాబవుతూంది.

"మీ అమ్మ ఇంత స్లిమ్‌గా వుంటుంది. యోగాసనాలుగానీ వేస్తుందా ఏమిటే శైలూ!" అని అడిగింది.

తనకు వళ్ళు మండుకొచ్చింది. "ఏం, నీక్కూడా నేర్పుతుంది. నేర్చు కుంటావా?" అని వ్యంగ్యంగా అంది. అరుణ నవ్వి, "కాదే, మన చిన్నప్ప ట్నుంచీ చూస్తోన్నానుగా, మీ అమ్మ గారు అప్పటికీ ఇప్పటికీ చెక్కు చెదర కుండా ఇలాగే స్లిమ్‌గా వున్నారు. మా చిన్నక్కయ్యకు నిరుడేగా పెళ్ళయింది. ఒక్క ఇష్యూకే దొక్కయిపోయింది. చూస్తావికి నాకే రోతగా వుంది—" ఆ కాంప్లిమెంట్‌కు తనేదో మురిసిపోతా ననుకుంది. కాని, తన మనోవైచిత్రి దానికేం తెల్సు? అంతే, మర్నాట్నుంచి అరుణతో మాట్లాడటం మానేస్తేగాని తన మనస్సు పూరడిల్లలేదు

లోపలి కెళ్ళి జ్వరంతో మంచ మెక్కిన స్నేహితురాలిని పలకరించ టానికి మనస్సు మొరాయించింది. గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి వచ్చింది.

ఆ రాత్రి భోజనాల దగ్గర తనూ అమ్మా ముభావంగా వుండటం గమ నించి నాన్నగారు నవ్వుతూ, "అమ్మా కూతుళ్ళూ పోట్లాడుకున్నారా?" అని అన్నారు

"అమ్మా కూతుళ్ళూ" కాదు సార్, "వదినా ఆడబిడ్డలూ" లేక "కోడలూ అత్తా" అనండి! మీ ముద్దులభార్య సంబరపడిపోతుంది అని అందామను కుంది. కావి, అన్నం కంచంలో గీతలు గీస్తూ కూర్చుండిపోయింది...

మర్నాడు నిద్రపక్క మీదనుంచి లేవటమే నేరుగా వంటింట్లోకెళ్ళి తల్లితో మెల్లగా మాటలు కలిపింది.

కాని, తన కర్మానికి ఒక్క గంట లోనే అనుకోకుండా సుబ్బులు పిన్ని

వాళ్లు తిరపతి నుండి తిరిగి వెళ్ళతూ ఇక్కడ దిగేరు. పిన్ని అంటే - తన తల్లికి రెండోదీ - కడగొట్టుదీ అయిన సొంత చెల్లెలు. అవటానికి అమ్మకంటే పదేళ్ళ చిన్నదయినా, ఇద్దరు పిల్లలకే లావెక్కిపోయి, రాను రాను చూట్టానికి అసహ్యంగా వుంది. తనకు అమ్మమ్మ అవుతుందంటే ఎవరన్నా యిట్టే నమ్మే స్తారు ... పైగా ఆమెకు బోలెడు బడాయి. హైదరాబాదులో వుంటున్నా విదకదా, ఆ అవతారానికి తోడు బోలెడు ఫ్యాషన్స్!

వున్న నాలుగురోజులూ సుబ్బులు పిన్నికి తన తల్లిని వుబ్బేయటంతోనే సరిపోయింది. "అక్కయ్యా, నీలాగా వుండాలంటే ఏం చెయ్యాలో చెప్పవే!" అని. "ఏంవే అమ్మడూ, అమ్మ ఏం చేస్తుందే ఇలా నాజూగ్గా వుండటానికి?" మళ్ళీ తనని అడుగుతుంది. తనకేమో వంటికి ఆవకాయకారం రాసుకున్న ట్లుంటుంది. వళ్ళు చిత్రిక పట్టించు కోమని అందామని నోటిదాక వచ్చేది. "అందరూ ఆమెను మెచ్చుకునే వాళ్లే!" అనుకుని విసురుగా అక్కణ్ణుంచి గది లోకి వెళ్ళిపోయేది.

ఈ బాబాయి ఒకడూ — వెధవ గుండూ, మెల్లకన్నూ! అటు వచ్చీ ఇటు వచ్చీ గుటకలు మ్రింగుతూ అమ్మ వంక దొంగచూపులు చూస్తాడు. తనకు పిల్లన్న ఆ నాలుగురోజులూ యింట్లో వుండాలంటేనే ప్రాణంమీదకు వచ్చేది; ఎప్పుడు వెళ్ళిపోతారా అని అనిపించేది.

వున్న నాలుగురోజులూ తన తల్లిని వుబ్బేసి వుబ్బేసి, మూడొందలు పట్టు చీర పెట్టించుకుని పోయింది. రిక్షాలు కదలగానే "అమ్మయ్య!" అనుకుంది తాను

కాని, పిన్నిరాక తన గుండెల్లో కనిపించని గాయాలను మరీ ఎక్కువ చేశాయని ఆ తర్వాతగానీ తెల్సుకోలేక పోయింది.

సుబ్బులు పిన్ని వెళ్లుతూ వెళ్లుతూ తనకు పట్టని క్రొత్త పట్టు జాకెట్స్ తన తల్లి కిచ్చిపోయింది. అవి హైదరా బాదులో కుట్టిన ఫ్యాషన్‌బుల్ జాకెట్స్ — పైకిపోయిన చేతులూ, క్రిందకు దిగిన మెడా, షేపులూన్నూ!

చెల్లెలు వెళ్ళిన తర్వాత వచ్చిన ఒక శుక్రవారం సాయంత్రం అనసూయమ్మ స్నానమదీ చేసి తీరిగ్గా కూర్చుని ఆ జాకెట్స్‌లో నీలపు రంగుది ఎలా వుంటుందో చూద్దామని వేసుకుంది. నవరంపెట్టి బర్మాముదేసుకుంది. దొడ్లో కాసిన గులాబీ పువ్వును ప్రక్కగా పెట్టుకుని అద్దంలో చూచుకుంది. జాకిట్ చేతులు మరీ కురచగా వున్నట్లని పించాయి. జబ్బలమీద క్రింద నల్ల అరా, పైన పచ్చది అరా - గమ్మత్తుగా వుంది. మెడ ఎలా వుందోనని

ముందుకూ వెనక్కీ తిరుగుతూ నిలువుటద్దంలో చూసుకుంటోంది

తన గదిలో టేబిల్ ముందు కూర్చుని చదువుకుంటూ ఇదంతా ఓరకంట గమనిస్తోంది శైలజ. మనస్సులోనే తల్లి అందాన్ని ఒక్క క్షణమో, అరక్షణమో మెచ్చుకుందో లేదో. మళ్ళీ అంతలోనే, "ఛీ, సిగ్గు లేకపోతే సరి! ఆవిడగారు యిచ్చింది ఇంతేదాలని ఆ బొమ్మ రెవిక వేసుకుని కులుకుతోంది!" అనుకుంది. అలా అనుకుంటేగాని మనస్సుకు సుఖంగా లేదు మరి!

సరిగ్గా అప్పుడే, "మరీ ఎబ్బెట్టుగా వుందేమో!" విప్పేద్దామనుకుంటోంది అనసూయమ్మ.

సరిగ్గా అప్పుడే ఆమె భర్త శ్రీహరి రావు ఆఫీసునుండి వచ్చాడు. గుమ్మంలో నిలబడిపోయి, అద్దంముందు నిలబడి, క్రొత్తగా, మళ్ళీ మెరుగుపెట్టిన బంగారు బొమ్మలాగా వున్న భార్యను చూచి మురిసిపోయాడు.

"ఏంటోయ్, ఇవ్వాళ భలే గమ్మత్తుగా వున్నావు!", "అబ్బ, భలే తమాషాగా వున్నావోయ్!" అంటూ ముందుకు వచ్చాడు. సందెట్లోకి విసురుగా లాక్కొని, చేతులు బిగించి, వెనక్కి మళ్ళించుకుని పచ్చటి మెడకేసి తన మొగాన్ని రుద్దుకుంటూ, "అబ్బ! కొబ్బరిముక్కలాగా వుందోయ్! కోవా బిళ్లలాగా వుందోయ్! కొరుక్కొని తినేయాలనిపిస్తోందోయ్!" అని అంటున్నాడు.

"ఛీ, ఏంటది! వదలండీ — అమ్మాయి యింట్లోనే వుంది!" అని అంటూ వదిలించుకోవటానికి అనసూయమ్మ గింజుకుంటోంది.

ఇదంతా గదిలోంచి శైలజ వింటూనే వుంది; వోరకంట చూస్తోనే వుంది.

అనసూయమ్మ జాకెట్ విప్పేయ

టానికి మరో గదిలోకి వెళ్లబోతుంటే శ్రీహరిరావు వద్దని వారించాడు "అమ్మాయికి చూపిద్దాం రా, ఏమం టుందో!" అని చెయ్యిపట్టుకుని తన గదిలోకి లాక్కొచ్చాడు.

"చూడమ్మాయి, ఈ జాకెట్ మీ అమ్మకు బాగా లేదూ!" అని అడిగేడు.

తనేం అంటుంది? ఏడ్పులాంటి నవ్వు ఒకటి నవ్వింది.

"మీ యిద్దరూ వెళ్లి ఆ కృష్ణలో దూకండి!" అని మనస్సులోనే కసిగా అనుకుంది.

మర్నాడు మరో విశేషం తన కంట పడింది!

తల్లి రోజా రంగు వుల్‌వాయిల్ జాకెట్ తొడిగింది. అది విశేషం కాదు. ఎప్పుడూ వేసేదే. కాని, విశేషమేమి టంటే — దాని క్రిందనుంచి పచ్చటి వీపును గట్టిగా, బిగుతుగా చుట్టుకుని వున్న బ్రాసరీ కనిపించటం. అయితే ఈవిడగారు బ్రాసరీలు కూడ వేస్తోం దన్నమాట! ఇవి కూడ విన్నే యిచ్చి పోయిందో, లేక తమ అందాల భార్య కోసం నాన్నగారే మోజుపడి తీసి కొచ్చారో?

ఆ రోజే శైలజ ఆ వీధిలో వుంటున్న మిషన్ కుట్టే జానికమ్మ దగ్గర కెళ్ళి - "కాలేజీలో బియ్యే చదువుకుంటున్న దానివి, ఈ పాతకాలపు బాడీలు నీ కెందుకమ్మా?" అని ఆమె అంటున్నా వినకుండా ఆ "పాతకాలపు" బాడీలే కుట్టించుకుంది తల్లి రౌండ్ నెక్ జాకెట్ తొడిగితే బాగుందని మెచ్చుకుని తండ్రి తెగ మురిసిపోయాడు కాబట్టి, తను కావాలని పూర్వకాలపు ముస లమ్మల "కంఠెమెడ" రెవికలు కుట్టించు కుంది అంతకుముందు తనకున్న బ్రాసరీలూ, రౌండ్ నెక్ జాకెట్లూ పాత గుడ్డల మూటలో కట్టి అవతల పడేసింది. ఈ పాతకాలపు "బాడీలూ", "కంఠె మెడ" రెవికలూ చూచి, "కాలేజీలో చదువుకుంటున్నదానికి ఈ ముసలమ్మ వేషాలేంటే శైలూ! వున్నకొద్దీ మతిపోతున్నట్లుందే!" అని తల్లి విసుక్కునేది

"అవును, నేను ముసలమ్మనే! నీవున్నావుగా వడుచమ్మవు. నా యిష్టము వచ్చినట్లు వుంటా మధ్యలో నీకేంటి బాధ?" పెడసరంగా అని విసురుగా తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయి చాటుగా కన్నీళ్ళు తుడుచుకునేది.

అప్పట్నుంచి పెద్ద పమిట తీసుకుని భుజాల చుట్టూ కప్పుకుని, గూడలు బిగపట్టుకుని నడవటం అలవాటు చేసు కుంది. స్నోలూ, పౌడర్లూ, కాటుకా వాడటం మానేసింది పూలకు ఆమడ దూరంలో వుంటుంది. అంతకుముందు చేతులకు వున్న బంగారుగాజులు తీసే సింది; మెళ్ళో గొలుసు తీసేసింది.

కోసి మెడతో, కోసి చేతులతో వుంటు న్నది ఇలా వున్న వయస్సుకంటే ఎక్కువ వయస్సుదానిలాగా కనిపించ టానికి ఏవేవి మార్గాలున్నాయో అలో చించి వాటిని అలవాటు చేసుకోవటం మొదలుపెట్టింది తనకు త్వరగా సైట్ వస్తే బాగుణ్ణు, ఒక కళ్లజోడుకూడ పెట్టుకోవచు ననుకుంది ఇలా తనమీద తను కసిపెంచుకోవటం తన "వే ఆఫ్ లైఫ్"గా అలవాటు చేసుకుంది. అందులో తనకొక మానసికానందం లభ్యమౌతున్నట్లుగా ఫీల్ అవుతూ వచ్చింది.

పద్దెనిమిదేళ్లనించని కూతురుయొక్క ఈ పద్ధతులు చూచి అనసూయమ్మ విస్తుపోతోంది. కూతురు మనస్సులో ఏముందో తెలియక ఆ తల్లి తల్లడిల్లి పోతోంది. కూతురు తనని చులకన చేసి, కూరాకులో పురుగును తీసేసినట్లు తీసిపారేస్తున్నందుకు, కట్టె విరిచి పొయ్యిలో పెట్టినట్లు పెడసరంగా మాట్లాడుతున్నందుకు తనకు బాధలేదు తన బాధల్లా - నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ, షోగ్గా ఈ కాలపు ఆడపిల్లలులాగా తన కూతురు వుండటం లేదనే! ఇదే విషయం భర్తతో అంటే ఆయన నవ్వేసి "ఈ రోజుల్లో ఇలా సింపుల్‌గా, మూడీగా వుండటం ఇపొక మోడరన్ ట్రైప్ లేవోయ్!" అని తీసి పారేస్తారు "కాదండీ, అమ్మాయి ఎందుకో తనలో తానే బాధపడుతోం దండీ!" అని అంటే — "నీ మొగం, పరీక్షలు దగ్గరి కొస్తోన్నాయి కదా సీరియస్‌గా చదువుకుంటోంది చదువు కోనీయ్!'' అని అంటారు. తాను మాత్రం ఇంత తేలిగ్గా తీసికోలేక, కూతురు తత్వం అర్థంకాక తనలో తాను సతమౌతోంది పాపం ఆ తల్లి!

శైలజ చదువులో వస్తుతః బ్రిలి యంట్. పైగా, తనమీద తను పెంచు కున్న కసీ, తన మనస్సు తన కేసిన శిక్ష - అందువల్ల మనస్సంతా చదువు మీద కేంద్రీకరించి చదివి పరీక్షలు రాసింది

పరీక్షలు రాసి శైలజ అన్నయ్య మోహన్ కూడ వచ్చాడు. అతను వచ్చిన నాలుగురోజులవరకు అతనితో కబుర్లాడుతూ సరదాగా గడిపేసింది. "కనీసం అన్నతో అయినా సరదాగా వుంటోంది, పోనీలే" అనుకుంది అనసూయమ్మ

కాని అదీ నాలుగురోజుల సరదాగానే మిగిలిపోయింది!

ఆ రోజు ఏముయిందంటే-

మోహన్ తల్లిని వెంటపెట్టుకుని గుడికెళ్ళాడు. శైలజ యింట్లోనే వుండి పోయింది - తల్లి వెంట వెళ్ళటం యిష్టం లేక ఆ పూట వంట తనే చేస్తోంది. ఇంతలో హాలులోంచి నవ్వులు విని పించాయి మోహన్ నవ్వుతూ ఏదో

చెప్పుతున్నాడు తండ్రి నవ్వుకూడ వినిపిస్తోంది అంత నవ్వు వచ్చే విశేషం ఏమిటబ్బా అనుకుంది వంట పని పూర్తిచేసుకుని చేతులు తుడుచుకుంటూ హాలులోకి వచ్చింది

తనను చూచిన మోహన్, "రావే చెల్లాయి, ఇందాక మేం వస్తోంటే భలే తమాషా జరిగింది-" అన్నాడు

"ఏంవిటంత తమాషా ?" నవ్వుతూ తను సోఫాలో కూర్చుంది

ఇంతకీ అతగాడు చెప్పిందేమి టంటే—తల్లీ తనూ వస్తోంటే బజార్లో తన స్నేహితుడు కలిశాడట అమ్మను చూచి, 'ఎవరీమె మీ సిస్టరా ?'' అని అన్నాడట తను అవునన్నాడట తీరా వచ్చేసేముందు మా సిస్టర్ కాదు, మా అమ్మగారన్నాడట దానికి ఆ ఫ్రెండ్ ఆశ్చర్యపోయాడట — అదీ సంగతి ! దానికి చెప్పలేక "హో" ఇదయి పోతున్నాడు, దీనికే నవ్వలేక పోతున్నారు తండ్రి గొప్పగా కులు క్కుంటున్నాడు తల్లి కన్నెపిల్లలాగా సిగ్గులు పోతోంది...ఛీ ఛీ అనుకుంది

శైలజకు ఈ "తమాషా" వినగానే మొగంలో రంగులు మారాయి; నవ్వు మొగంలోకే ఇంకిపోయింది గుండె కుదుళ్ళల్లోంచి దుఃఖంపైకి తన్ను కొచ్చింది చివాల్న లేచి, తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. తండ్రి, "అరె, వెళ్ళి పోతున్నావేంటి శైలూ ?" అన్నాడు. తను తలనొప్పిగా వుంది అంది

ఆ రాత్రి ఎవరు ఎంత బ్రతిమ లాడినా భోజనం చెయ్యలేదు మర్నాటి నుంచి తన అన్నయ్యతో కూడ మాట్లా డటం మానేసింది. యింట్లో అందరితో ముభావంగా వుంటోంది కాలేజీ లైబ్రరీ పుస్తకాలతోనే కాలక్షేపం చేస్తోంది మోహన్ కావాలని గదిలోకి వెళ్ళి మాట్లాడిస్తే ఏదో గిల్లికజ్జం పెట్టు కుంటుంది

శ్రీహరిరావుకు కూతురు ప్రవర్తన వింతగానే కనిపించింది భార్య చెప్పితే అప్పట్లో ఏదో అన్నాడుగాని, మొత్తానికి ఇదేదో ఆలోచించవలసిన విషయం లాగే వుందనుకున్నాడు

ఇంతలో రిజల్ట్సు వచ్చాయి. యిద్దరూ ఫస్టు క్లాస్‌లో పాసయ్యారు. మరో వారం తర్వాత, శైలజ ఫస్టు క్లాసులో పాసవటమే కాదు యూనివర్సి టీకే ఫస్టు వచ్చిందని తెల్సింది. అందరూ సంతోషించారు. శైలజ భావా లేమిటో ఎవరికీ తెలియదు.

శైలజ తన చిన్ననాటి స్నేహితు రాలైన అరుణతో కూడ మాట్లాడటం లేదన్న విషయం శ్రీనివాసరావుకు ఆ ఉదయమే తెల్సింది ఆ సాయంత్రం ఆఫీసునుండి రాగానే కూతురు గదిలోకి వెళ్ళాడు. శైలజ పుస్తకం చేతిలో

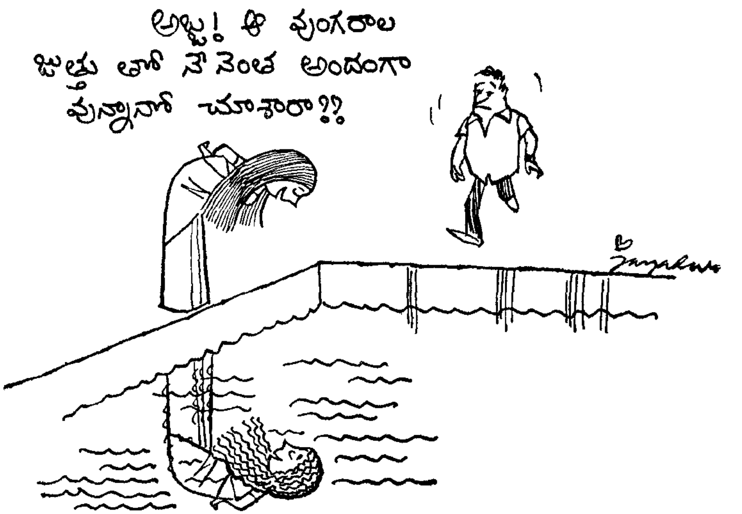

పట్టుకని కూర్చుంది కాని, ఆలోచనలు మాత్రం ఎక్కడో వున్నాయి

"శైలూ! అలా డాబామీద కూర్చుందాం వస్తావా?" అన్నాడు.

మారు మాట్లాడకుండా డాబా ఎక్కింది.

శ్రీహరిరావు లుంగీ కట్టుకుని రెండు గ్లాసులతో కాఫీ తీసికొని, సిగరెట్టు పెట్టె తీసికొని డాబామీద కెళ్ళారు

...శ్రీహరిరావు క్రిందకు దిగి వచ్చే సరికి రాత్రి ఏడుగంటలు దాటింది. అనసూయమ్మ వంట చేసేసి, స్నానం చేసి, పూలు గుచ్చుతూ కూర్చుంది

"తండ్రీ కూతుళ్ళ మంతనాలు అయ్యాయా? అమ్మాయి ఏదీ?" నవ్వుతూ అంది.

"బ్రెయిన్ వాష్ అయిందిగా ఇంకో గంటకుగానీ క్రిందకు దిగిరాదు". అని టవల్ తీసికొని స్నానం చెయ్యటానికి బాత్‌రూం కేసి వెళ్ళారు.

శైలజ పైకి చూస్తో డాబామీద పడుకుంది ఆకాశంలో మిలమిల మెరుస్తోన్న నక్షత్రాలను చూస్తూ ఆలోచిస్తోంది చంద్రుడంత పెద్దగా, ప్రకాశంగా లేదని తారకలు తమ వునికే నిరర్థకమనుకుంటున్నాయా? నిజానికి ఎంత పెద్ద చంద్రుడు వుంటేనేం— చుక్కలు లేని ఆకాశం బోసిగా ఏం బాగుంటుంది? ఒక విధంగా చూస్తే, ఎప్పుడో వచ్చి ఎప్పుడో పోయే నిలకడ లేని ఈ చంద్రునికంటే చీకటిపడగానే గుండెగూటిలో దీపాలు వెలిగించుకునే

ఈ చిన్ని చిన్ని చుక్కలే మేలు! చంద్రుని రాహువు మ్రింగిన రాత్రి కూడ ఇలా నిశ్చలంగా నిండుగా వుంటాయి! ఇలా చూస్తే చుక్కలే గొప్పవి ... నాన్నగారన్నట్లు ప్రతి మనిషిలోనూ ఏదో ఒక టేలెంట్ వుంటుంది భగవంతుని సృష్టిలో ప్రతి ప్రాణికి ఒక "పర్పస్" వుంటుంది తనలోని టేలెంట్‌ను వుపయోగించుకుని ఆ పర్పస్‌ను పూర్తిచెయ్యడమే జీవితానికి అర్ధం... నాన్నగారు జీవితాన్ని ఎంత చక్కగా ఎన్‌లైట్ చేశారు!

నిజంగా చూస్తే అమ్మకంటే తనెంత గొప్పది! అమ్మలో కేవలం అందం మాత్రమే వుంది. అదీ నాలుగురోజులు పోతే వన్నె తరిగిపోయే అందం! తనలో అపారమైన విద్యాతృష్ణ వుంది; రోజులు గడిచినకొద్దీ పెరిగే మేధస్సు వుంది తను యూనివర్సిటీకే ఫస్టు వచ్చింది. అమ్మ ఐదో క్లాసు కూడ పూర్తిగా చదివిందో లేదో! తనక తనలో లేని దానికోసం కుమిలిపోదు, ఇతరుల్లో అది వుండికదా అని జెలసీతో కుళ్ళిపోదు తనలో వున్న విద్యాసంపత్తును పెంచుకుంటుంది. ఎం.ఏ చదువుతుంది పిహెచ్ డి. చేస్తుంది...

—అబ్బ, ఇలా ఆలోచిస్తోంటే గుండెల్లో బరువు ఎలా మెల్లమెల్లగా కరిగిపోతూంది! ఎక్కడ్నుంచో ఏదో "బలం" మెల్లమెల్లగా తన పిచ్చి మనస్సులోకి బేలగుండెల్లోకి ప్రాకుతూ వస్తోంది! అమ్మకంటే, మరింకెవరికంటే తను తక్కువది?

శైలజ లేచి నిలబడింది. నిటారుగా నిలబడింది. బిగపట్టిన గూడలు సళ్లిచ్చాయి. పమిటను భుజంమీదుగా జారేటట్లు వేసుకుంది.

ఇవ్వాళ రాత్రి అమ్మ పక్కలో తన చిన్నప్పటి లాగా ఆమె మెడను వాటేసుకొని పండుకోవాలనుకుంది.

రేపు అరుణా వాళ్ళింటికెళ్ళాలనుకుంటూ మెట్లు దిగింది.